

พระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2551 เป็นเครื่องมือของรัฐอย่างหนึ่งในการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐซึ่งมุ่งประสงค์ให้คณะกรรมการ ป.ป.ท. เป็นผู้ไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดเกี่ยวกับการกระทำการทุจริตในภาครัฐ พร้อมทั้งเสนอความเห็นส่งให้พนักงานอัยการเพื่อดำเนินคดีอาญากับเจ้าหน้าที่ของรัฐทั้งปวง โดยมีได้ยกเว้นให้กับเจ้าหน้าที่ของรัฐบุคคลใดหรือประเภทใด ข้าราชการทหารถือเป็น “เจ้าหน้าที่ของรัฐ” ประเภทหนึ่งเมื่อกระทำการทุจริตในภาครัฐ จะต้องถูกตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวเช่นเดียวกับเจ้าหน้าที่อื่นของรัฐเช่นกัน

ดังนั้น กรณีข้าราชการทหารกระทำการทุจริตในภาครัฐ พระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2551 มาตรา 47 กำหนดให้พนักงานอัยการเป็นผู้ฟ้องคดีต่อศาลทหาร โดยถือเป็นอัยการทหารตามกฎหมายว่าด้วยธรรมนูญศาลทหาร หรือจะมอบหมายให้อัยการทหารเป็นผู้ฟ้องคดีแทนก็ได้ ซึ่งเป็นการ-

ดำเนินกระบวนการพิจารณาแตกต่างไปจากกระบวนการยุติธรรมทหาร ตามพระราชบัญญัติ
ธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498 มาตรา 49 กำหนดให้อัยการทหารและผู้เสียหายซึ่งเป็น
บุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารมีอำนาจเป็น โจทก์ฟ้องคดีต่อศาลทหารเท่านั้น

กระบวนการยุติธรรมทหาร เป็นกระบวนการที่จัดตั้งขึ้นเพื่อบุคคลจำพวกหนึ่ง
โดยเฉพาะเป็นส่วนหนึ่งต่างหากจากพลเรือน และมีวิธีพิจารณาความบางประการ
แตกต่างไปจากพลเรือน เช่น การให้ผู้บังคับบัญชามีอำนาจสั่งลงโทษจำเลย เป็นต้น
ทั้งนี้ เพื่อความเป็นเอกภาพในการบังคับบัญชา ซึ่งวิธีพิจารณาความดังกล่าว ไม่ปรากฏ
ในกระบวนการยุติธรรมของพลเรือน ฉะนั้น ในการดำเนินคดีในศาลทหาร จึงจำเป็นต้อง
ต้องมีบุคลากรที่มีความยุติธรรมและเหมาะสมกับกระบวนการศาลทหาร และเป็น
ผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับระเบียบวินัยและแบบธรรมเนียมของทหารเป็นอย่างดี จึงจะทำให้
การดำเนินกระบวนการพิจารณาเพื่อพิสูจน์ความผิดและความบริสุทธิ์ของผู้ถูกกล่าวหา
เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษตามกฎหมายได้
อย่างเป็นธรรม และในขณะเดียวกันก็เป็นการให้ความช่วยเหลือและคุ้มครองสิทธิ
เสรีภาพของผู้ถูกกล่าวหาด้วย

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ จึงมุ่งศึกษาพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารใน
การป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2551 กับพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร
พ.ศ. 2498 ในประเด็นเกี่ยวกับอำนาจฟ้องของพนักงานอัยการในศาลทหาร เพื่อจะได้
ทราบว่าพนักงานอัยการที่กฎหมายให้ถือว่าเป็นอัยการทหารตามกฎหมายว่าด้วยธรรมนูญ
ศาลทหาร จะมีอำนาจหน้าที่ในการฟ้องร้องดำเนินคดีอาญากับข้าราชการทหารใน
ศาลทหาร ได้เพียงใด เพื่อให้มีการแก้ไขให้สอดคล้องกันและมีแนวทางการปฏิบัติตาม
กฎหมายที่ชัดเจน และเพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

จากการศึกษาพบว่า ยังมีปัญหาและอุปสรรคทางกฎหมายในการบังคับให้เป็นไป
ตามพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต
พ.ศ. 2551 กล่าวคือ

237561

1. ปัญหาเกี่ยวกับอำนาจในการสั่งคดี อำนาจในการสั่งคดีเป็นของผู้บังคับบัญชาของอัยการทหาร พนักงานอัยการซึ่งถือเป็นอัยการทหารตามกฎหมายว่าด้วยธรรมนูญศาลทหาร จึงไม่มีอำนาจสั่งคดีได้ด้วยตัวเอง
2. ปัญหาเกี่ยวกับอำนาจฟ้องบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหาร แต่ไม่เป็นข้าราชการทหาร ซึ่งได้ร่วมกระทำผิดกับข้าราชการทหาร พนักงานอัยการมีอำนาจฟ้องข้าราชการทหารเท่านั้น แต่ไม่มีอำนาจฟ้องบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารซึ่งร่วมกระทำผิดกับข้าราชการทหารได้
3. ปัญหาเกี่ยวกับกรณีพนักงานอัยการมอบหมายให้อัยการทหารเป็นผู้ฟ้องคดีแทน อัยการทหารจะต้องดำเนินการฟ้องตามข้อหาที่ได้รับมาจากพนักงานอัยการอัยการทหารจึงไม่สามารถใช้ดุลพินิจตามกฎหมาย ระเบียบหรือข้อบังคับของฝ่ายทหารได้ ซึ่งอาจทำให้ข้าราชการทหารผู้กระทำผิดได้รับโทษไม่ครบถ้วนตามฐานความผิดหรือตามกฎหมายของฝ่ายทหารได้

237561

The Act Measures in the Management of Anti-Corruption Act 2551 (2008) provides tools whereby the state can verify whether state power is exercised properly. State conduct can be investigated by the National Anti-Corruption Commission (NACC) in regard to the factual circumstances of putative acts of corruption and can provide grounds for charging public officials for corruption offences. The Commission also presents its findings to the prosecuting attorney to bring criminal charges against public officials regardless of type of position held. In a sense, military officers fall under the rubric "public officers." If they are suspected of having committed acts of corruption in the course of carrying out their duties in the public sector, they

can be investigated just as any other state official through applications of the measures of the aforementioned Act.

Therefore, in cases in which military officers have allegedly committed offences through acts of corruption in the public sector, Section 47 of the Act Measures in the Management of Anti-Corruption Act 2551 (2008) contains measures in accordance with which the prosecuting attorney can file court martial cases to be tried before the judge advocate on the basis of court martial procedures. The judge advocate can also be assigned the task of filing the case. However, court procedures in such cases differ from those of ordinary military justice proceedings. The Act on the Organization of Military Courts B.E. 2498 (1955) determines that the judge advocate and the injured party qua plaintiff can sue other parties in military courts provided they are subject to the jurisdiction of military courts.

Military justice procedures are established for those who are not civilians or ordinary civil persons. Certain procedures can be applied which are inapplicable to those who are civil persons. Thus, superiors can order punishments to be administered to defendants, etc. who are lower in the chain of command. Such procedures do not appear in the justice procedures in cases in which civil persons are tried. Therefore, it is clear that courts martial cases require official participants to be fair and to act appropriately in this special legal setting. Such participants must be very knowledgeable in regard to military discipline and customs. If there are such participants in a court martial proceeding, then the ascertainment of the guilt or innocence of the

defendant will be carried out in an efficient manner. At the same time, aid and protection can be extended in such cases so that the rights and liberty of the defendant are also protected.

In this thesis, the researcher investigates the Act on the Organization of Military Courts B.E. 2498 (1955) in respect to the powers of the prosecuting attorney to bring suits. Analyzed is whether the authority vested in the prosecuting attorney in such cases is comparable to that of the judge advocate in filing courts martial cases against military officers. The upshot should be the formulation of an appropriate amendment allowing for greater coherence in such cases and which would concomitantly provide clear guidelines and render law enforcement more efficacious in such cases.

Findings indicate that there are still legal problems in and obstacles to the enforcement of the law in cases falling under the Act Measures in the Management of Anti-Corruption Act 2551 (2008) in relation to military courts as follows:

1. There is a problem in regard to authority in filing cases. Under military law, this authority belongs to the superior of the judge advocate. However, a prosecuting attorney acting as a judge advocate does not have this authority under the Act on the Organization of Military Courts B.E. 2498 (1955).

2. There is also a problem regarding the authority to sue an individual who is under the jurisdiction of a military court, but who is not a military officer and yet has committed an offense with a person who is a military

officer. In such a case, the prosecuting attorney has the authority to sue only the military officer in a military court, but cannot sue the civilian offender.

3. There is additionally a problem regarding a case in which a prosecuting attorney assigns the judge advocate to sue a defendant. The judge advocate must file the case only by reference to the charges received from the prosecuting attorney. However, the judge advocate cannot in such cases use legal discretion, rules, or regulations as determined by the military system of justice. This may lead to a military officer who has committed an offence being punished under a non-military system of justice.